

Иван Вазов

Нива

Ниво, моя ниво,
харно ти отиваш.
Зрееш ти на слънце,
класове наливаш.

Вятър ли подухне
от долища горски,
ти се люляш чудно
кат талази морски.

Малка птичка пеек,
над теб вий се, пее,
а пък страшен облак
горе се чернее.

Ти си зрейш безгрижно,
с ветрите играеш,
людските неволи,
ниво, ти не знаеш.

Ветре ли, разкарай
градушка и хала!
Боже, запази я
нивата узряла!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4788>]